

5 Martie 2011.

Iată-mă pentru a doua oară la Vârciorova. Prima dată am trecut pe aici în urmă cu un an, în drum spre Cuntu. Atunci am cunoscut-o pe mama lui Ionuț, care m-a îndrumat cum să ajung la buticul Irinei și apoi cum să găesc drumul spre Cuntu, unde Ionuț era meteorolog.

De data aceasta n-am venit singur ci însoțit de Rodica. La rândul lor, și gazdele noastre au fost în formație completă, adică: pe lângă Ionuț și mama lui Maria, ne-au întâmpinat tătăl Ghiță, sora Ana, Alin - soțul acesteia, și Emanuel, fratele lui Alin.

În timp ce ne-am răsfățat papilele gustative cu câteva sărmăluțe și friptură de pui și de iepure, Ana s-a „echipat” într-un frumos costum popular, vechi de vreo o sută de ani. Au urmat Ionuț, Alin și Emanuel, cu toții asistați de către mama lui Ionuț. În fine a venit și rândul nostru. Mi-am luat în primire costumul quatre-piece: ȋțarii albi, cămașa așijderea, laibărul negru și brăul verde-albăstrui pigmentat cu pete albe. Costumul Rodicăi, la fel de sobru, constă dintr-o bluză albă acoperită de broderii negre, o fustă de asemenea albă precum și un șorț negru.

După ce ne-am echipat, tot cu ajutorul mamei lui Ionuț, am luat calea Bisericii unde slujba începuse și fără noi. Chiar dacă am întârziat, n-am fost ultimii sosiți, în urma noastră ușa s-a deschis de nenumărate ori, astfel încât până la sfârșitul slujbei biserica s-a umplut ochi.

Când slujba s-a gătat, toată lumea s-a îmbulzit să primească binecuvântarea părintelui, dar se vede treaba că io nu am prea fost dus la biserică. Politicos ca un gentleman, am lăsat muierile în față, deși paracliserul sau ce-o fi fost (acela ce vindea lumânări) mă tot îndemna s-o iau înainte, dar io nu și nu, așa că în cele din urmă m-am trezit înconjurat de muieri, mai cu seamă babe! De unde să știu că la biserică nu trebuie să fii gentleman?!

De la biserică ne-am dus val-vârtej la Căminul Cultural unde s-a dat startul „Balului Izmenelor”, denumit oficial „Balul portului popular”.

Încălzirea au asigurat-o micii dansatori din Vârciorova, apoi câteva perechi de la Ansamblul „Timișul” din Timișoara au predat ștafeta mulțimii de vârcioroveni veniți să-și etaleze cu mândrie frumusețe de țoale, unele moștenite din moși-strămoși, altele ieșite recent din mâinile iscusite ale bunicuțelor contemporane.

Fiecare familie avea rezervate locurile la mese, mese pe care era o abundență de bunătăți ce și le-a adus de acasă fiecare clan: fripturi, salate, fructe, păradaise, șuncă, brânză și evident, fel de fel de torturi și alte dulcęgării

apetisante. Deși cu greu s-a mai găsit loc pe masă printre tăvile cu bucate, nici sticlele cu diverse licori nu lipseau din peisaj.

Clanul Alexandrescu, din care făceam și noi parte, avea rezervat capătul unei mese, baș lângă geam. În timpul „încălzirii” am stat cuminți pe locurile noastre, dar când s-a dat liber la joc, am rămas aproape singur, doar Maria, mama lui Ionuț a rămas la masă.

Din când în când mă uitam la ceas, nerăbdător să aflu rezultatul meciului de la Cluj. La pauză fusese 1-1 și Cornel era tare furios pe arbitraj. Din clipă în clipă meciul trebuia să se încheie așa că am hotărât să iau o gură de aer proaspăt să-l pot suna pe Cornel. Asta pentru că în sală n-aveam semnal și chiar dacă aveam, sigur n-aș fi auzit nimic.

Nici n-am ajuns la ușă, că Gică – pe care-l știam de la Stația Meteo Țarcu - m-a anunțat cu satisfacție că Poli a câștigat cu frânării de la Cluj! Am părăsit totuși sala de bal nerăbdător să aflu amănunte despre meci. Am revenit peste vreo cinci minute și tare m-am bucurat că diferența dintre cele zece grade din interior și cele minus zece de afară, asigurau o temperatură plăcută, măcar în primele cinci minute după ce ai intrat!

Mi-am reluat locul la masă și contempnam pe cei ce jucau în ritmurile alerte ale muzicii populare bănățene. O clipă m-am gândit să-mi fac și eu loc în horă, dar am alungat repede gândul acesta: mai bine fac țurțuri!

Era a doua noapte albă, în ajun fusesem la o comemorare care a durat până pe la trei dimineața. Până l-am plimbat pe Edy s-a făcut patru și nu știu de ce la șapte m-am trezit și n-am mai putut adormi cu niciun chip! Din cauza asta mi-or căzut ochii în gură de somn. Înainte de o băga de seamă careva i-am potrivit iute la loc cu limba, deși știu că nu e prea bine s-o faci. Până la urmă mi-am luat inima în dinți și m-am infiltrat și eu printre ai mei, la joc.

Trebuia să fiu însă foarte atent: izmenele mele nu erau chiar pe măsura mea. Aveau talia foarte joasă și erau prinse doar cu un elastic pe care l-am mai strâns câta, să nu-mi cadă. Atât de joasă era talia izmenelor încât dacă mă lăsam doar în seama lor riscam să mi se vadă părul pubian și nu numai! Noroc cu cămeșa care-mi ajungea regulamentar cu două degete sub genunchi, astfel încât eram asigurat și dacă stăteam jos!

De parcă nu ajungea o grijă, mai aveam una. Aveam două picioare stângi și alea de lemn! Nici cum nu-mi ieșeau pașii. „*Un pași, doi pași, trei pași, patru pași*” îmi răsunau în urechi cuvintele instructorului de dansuri populare dintr-a patra. Eu făceam patru pași, ce-i drept, dar nu atunci când trebuia! Noroc cu vârciorovenii că-s oameni falnici, ți se uită de-a dreptul în ochi sau puțin deasupra, așa că nimeni n-avea treabă cu picioarele mele, că se crucea! La

rândul meu, eram mulțumit că n-am călcat pe nimeni pe picioare decât pe mine însumi, dar n-veam cui mă plânge!

Prins în mijlocul horei, n-aveam cum să nu constat că nu erau două costume la fel. Totuși am putut constata că cele ale bărbaților erau mai sobre, în marea lor majoritate cămășile și izmenele de culoare albă, ornate cu migăloase cusături cu fire de matase de asemenea albă. Laibărele negre, care îmblănite, care nu, realizează un contrast puternic. Doar brâul ce încinge cămașa, mult deasupra... izmenelor, e sobru colorat, predominând verdele, albastrul și negrul. Evident, mai sunt și excepții de la regulă, în special costumele bărbățești recente sunt ceva mai pestrițe.

În ceea ce privește costumele purtate de femei, și aici predomină albul și negrul, dar nu puține sunt cele viu colorate, cum este costumul Anei, vechi de vreo o sută de ani. Pe lângă cămașa albă, fustă, catrință și batic, multe dintre dănuitoare își etalează cu mândrie salbele de câte 20-30 de galbeni cu diametrul de vreo cinci centimetri.

Puțini erau aceia ce purtau opinici. Oricum opincile erau unisex, deci și ale muierilor erau fără tocuri.

Tot studiind cu atenție costumele ce se perindă iute prin fața ochilor mei, s-au întâmplat două lucruri: am observat că picioarele lăsate să se miște în voie, se descurcă mult mai bine decât atunci când mă cazneam să le impun ritmul dictat de encefalul din dotare, așa că zicala „unde nu-i cap, vai de picioare” trebuie serios revizuită! Al doilea lucru pe care l-am băgat de seamă au fost câteva perechi de costume identice, ceea ce părea exclus la o primă analiză.

În fine, urmează o pauză binemeritată pentru toată lumea. Își intră în pită prezentatorul care își cere partea de atenție bătând hotărât în tobă, întreținând o atmosferă veselă cu diverse snoave haioase, în grai bănățean. N-am înțeles eu toate cuvintele, dar le-am ticluit imediat.

Părinții lui Ionuț șed la masă în fața mea. Mă gândeam cum să-i zic lui tata lui Ionuț: moș Ghiță, nea Ghiță, domnu' Ghiță? Un lucru e sigur: moș Ghiță n-o să-i zic niciodată, că e cu un an mai tânăr ca mine! Nea Ghiță nu se prea folosește prin Banat, domnu' Ghiță nu ne potrivește... Am să-i zic așa cum îl știe tot satul, după poreclă: Ghiță a lu' Bobu. Totuși, mama lui Ionuț rămâne mama lui Ionuț și gata!

Deci, Ghiță a lu' Bobu ia o sticlă din care îmi toarnă afinată în pocală.

- Nu-i cu alcool, mă asigură el. E cu țuică dă prună dă vară! Poți să bei câtă vrei fără să te doară capul a doua zi, numa' să nu ai tensiune.

- Păi țuica nu scade tensiunea? mă mir eu.

- Ba, da' asta din prune dă vară, asta n-o scade, asta face să o crească.

Am ciocnit și ne-am urat ce se cuvine în asemenea împrejurări. Mai vorbim de una de alta, ne povestim pățaniile... timpul trece, afinata curge... Începe altă campanie de jocuri. Eu stau iar deoparte, apoi se mai dă o pauză... Alt pahar de afinată... Ultimul. Bine, mai ăsta, așa că ultimul pahar devine penultimul. Apare și fratele lui Ghiță a lu' Bobu, trebuie să ciocnesc și cu el. Deci, penultimul pahar devine antepenultimul, ultimul devine penultimul iar ultimul îl ciocnesc în sănătatea lui Ion a lu' Bobu. Buuuun. Mai trec vreo zece minute și apare un ulcior de lut frumos ornat purtat de un vârciorovean fălos, acum am mai zis. Îmi întinde un pahar de unică folosință din care scoate aerul folosindu-se de ulciorul de lut din care curge mândrețe de vin roșu. Ghinion!

- Tocmai am băut ultimul pahar! zic eu hotărât.

- Nu se poate, trebe să-l bei și pe ăsta că azi e ziua mea, fac 47 de ani, argumentează Petrică, cel sărbătorit.

Îi urez „La Mulți Ani” și îmi înmoui simbolic limba în paharul de unică folosință. Atâta nu ajunge însă. În scurt timp înțeleg că paharul de unică folosință care a fost plimbat pe la mesenii de la masa noastră, va fi plimbat pe la toate mesele din sală așa că trebuie să-l înapoiez urgent! Gol, firește! Să vedem: antepenultimul devine anteantepenultimul, penultimul devine antepenultimul, ultimul devine penultimul și paharul de unică folosință devine ultimul.

Pe la ora trei profităm de o nouă pauză și cădem de acord să ne retragem. Bag sama că din toate bucatele expuse pe mese cea mai mare parte a rămas neatinsă. Le adunăm frumos și le ducem la mașină, apoi urcăm până acasă.

- Cine aduce puține bucate i se iscă vorbe că-i sărăntoc, îmi explică pe drum mama lui Ionuț.

Pe la ora trei jumate ne urăm noapte bună! Dar Ghiță a lu' Bobu mai are o întrebare indiscretă:

- Spre casă conduce doamna? o întreabă el pe Rodica.

- Nu, că eu n-am carnet! zice Rodica.

- Păi atunci dimineața nu mai poți să bei, concluzionează Ghiță a lu' Bobu. Și fără a mai sta pe gânduri, umple două pahare cu afinată din care mie îmi revine unul, plin-ochi!

- Nu-ți fie frică, mă asigură el. E cu țuică de prună dă vară, nu-i cu alcool. Să vezi că n-o să te doară capul dimineața! Ai să vezi! Numa să nu ai tensiune!

Hm! Ați simțit cum v-a crescut tensiunea? Încă nu? Ok, atunci fiți atenți la mine: anteantepenultimul pahar devine anteantepenultimul pahar, antepenultimul pahar devine antepenultimul pahar, penultimul pahar devine antepenultimul pahar, paharul de unică folosință devine penultimul și paharul plin cu afinată devine ultimul. Acum cum mai stați cu tensiunea?

Gata și cu asta! Hai la culcare! Ba nu! Rodica are chef de ședință foto. O facem și pe asta și ne culcăm pe la patru dimineața!

6 Martie 2011.

Sună telefonul. Cornel mă întreabă când ajung. Aflu că e ora unsprezece, ora la care trebuia să fiu la fabrica de bere.

- Ajung data viitoare, l-am asigurat eu.

Rând pe rând apar toți cei ai casei. Ionuț pleacă cu treabă la Caransebeș. Noi mai stăm și mai vorbim de una, de alta. Rodica și Ana își descoperă o sumedenie de cunoștințe comune printre dascălii de la FEAA.

- Să vedeți ce frumos e la cules de cireșe, ne imbie Ghiță a lu' Bobu. Sau la afine, când urcăm până dincolo de Cuntu. 14 vedre am cules anul trecut într-o singură zi!

Apoi mama lui Ionuț ne povestește despre destinul tragic al fratelui ei, fugit în America, prin anii 80, cum a făcut ceva avere pe acolo și cum i s-a risipit averea după moartea lui plină de mister, demnă de *Investigation Discovery* și emisiunea cu *dr. G.*

O rog pe mama lui Ionuț să-mi mai zică odată balada lui Mantu. Din baladă în baladă ne recită versuri scrise de ea însăși, versuri simple dar deosebit de emoționante care n-au cum să nu-ți smulgă câteva lacrimi...

Pe la ora două sună Ionuț. Și-a uita actele acasă și la Buchin stă poliția la pândă. Am promis că i le vom duce noi, așa că peste vreo zece minute ne luăm rămas bun de la gazdele noastre ospitaliere, unde ne-am simțit atât de bine.

- Nu uitați, la opt septembrie vă așteptăm la noi! Ne amintește Ghiță a lu' Bobu.

- Păi așa târziu se coc cireșele la Vârciorova? Mă mir eu.

- Așa-i, veniți și la cules de cireșe, și la afine, da' și la ruga din opt septembrie!

Am promis, și când e vorba de cireșe eu mă țin întotdeauna de cuvânt, nu ca la pahare! Abia aștept să vină culesul, deși anul ăsta va fi cam târziu bag sama, și asta numai dacă s-or mai face cireșe!

Și-am încălecat pe-o șa

(scuze, asta era încheierea din mileniul trecut, vă amintiți?)

Și-am urcat într-o mașină

Și-am dat drumul la bășină benzină!

Alin, Ana și Rodica

Ionuț, Io, Emanuel

Ghiță a lu' Bobu, tăt Io, Maria, mama lui Ionuț

Ion a lu' Bobu și Ana

Auf Wiedersehen!